

тя не ся грыжала толкова за пары ; но начнамы да безпокоѣтъ душѣ-тѣ и' лоши мысли. Нѣкога тя мысляла че сыпѣ и' съвсѣмъ іѣ е забравиль, и не спомянува вече за неѣ. Нѣкога и' дохождало на умѣ-тѣ, че той е умрѣль, и тѣло-то му е погребено на чуждѣ землѣ. Най послѣ не и' останало никоѣ надеждѣ да види сына си ; но ако и да го имала за умрѣль, пакѣ обаче всякога мысляла за него.

Въ единѣ день рано почукаль единѣ человекѣ на врата-та и', и и' донесль писмо отъ пощѣ-тѣ съ надпись : На Андреевѣ-тѣ вдовицѣ, която живѣе въ Аузнѣ-тѣ улицѣ въ домѣ-тѣ подѣ 11-ый нумерѣ. Това е мое, извыкала вдовица-та жално, то може да е отъ сына ми, отъ мое-то любезно чадо Стоянча отъ Франціѣ. Наистина, отъ тамѣ е, рѣкль писмоносецѣ-тѣ. Дай ми го казала вдовица-та, и простираля рѣкль-тѣ си кѣмъ писмо-то, но писмоносецѣ-тѣ не и' го даде.

Ты трѣбува, рѣкль той, да платишь напредѣ за писмо-то пять гроша и половинѣ, и послѣ ще ти го дамъ. Азѣ нѣмамъ толкова пары, отговориля вдовица-та тѣжна, сичкый-тѣ ми капиталѣ е дваисеть пары. Добрѣ рѣкль писмоносецѣ-тѣ, дай ми тыя пары, и кога спечелишь още пять гроша, донеси ми ги, и тогава ще земешь писмо-то си. А азѣ ще платѣж за него на пощѣ-тѣ отъ мои пары. Азѣ живѣѣ на пощѣ-тѣ, прѣкорѣ-тѣ ми е Петровѣ : това като казалѣ, отишелѣ си.

Вдовица-та нѣколко минуты стояля като